

Nummer 17

1. September 1912

61. Aargang

Opstandelsen.

Tale af Apostel James E. Talmage ved Kirkens Aarskonference
i Salt Lake City den 7. April 1912.

Baastens Betydning — Vor Tro paa Opstandelsen — Frelse for de Døde —
Fædrenes Hjertes til Børnenes — Mormonismen er en fornuftig Religion —
Bidnesbyrdets Betydning.

Det er med en Følelse af inderlig Taknemlighed, at jeg fremstaar for eder for at søje mit Bidnesbyrd til dem, som I allerede have hørt. Man kan vanskeligt tænke sig et mere inspirerende Billede end det, Forsamlingen her foran mig frembyder. Det er tvivlsomt, om der paa denne Baastedag noget Sted i dette store Land er samlet en større Kreds end denne. Jeg føler, at de Sidste-Dages Hellige ved deres Opmærksomhed i denne Konferences Møder have vist en paastjønnelessværdig Interesse for deres Religion, en oprigtig og inderlig Hengivenhed for Sandhedens Sag.

Denne Dag er i Sandhed en betydningsfuld Dag for alle Kristne. Til Trods for, at Paastehøjtiden har sit Sideslykke i mange hedenske Skikke, er den dog først og fremmest et Udtryk for de Kristnes Tro, Haab og Lære. Det er Aarets glædeligste Dag, og vi tro, at den i Aar indtræffer næsten paa den rigtige Dato. Det er Aarsdagen for Historiens største Begivenhed, det mest betydningsfulde Mirakel, som Menneskene kjende — et Mirakel, som overgaar Alt, hvad Mennesker ere i Stand

til at fatte. Paa den Dag, som vi nu helligholde, blev Sejren over Graven bunden og det glade Budskab om et evigt Liv kundgjort.

De Sidste-Dages Hellige tro paa Legemet's virkelige Opstandelse. De tro paa Bibelens Lære i hele dens Stjønhed og Simpelhed. De sætte den ikke i Forbindelse med fremmede Mystrier; ikke heller læse de den hellige Bog saaledes, at den faar en anden Mening eller Betydning end den, der indeholdes i den. De Sidste-Dages Hellige tro, at dette Liv er en nødvendig Del af Sjælens Skolegang, at det er et Trin paa Fremgangens og Udviklingens Bane, og at kun de af Guds Søner og Døtre, som vare værdige dertil, fik Lov til at komme ned paa Jorden for at isøre sig Legemer. De tro, at Døden ligesaa vel som Fødselen er en Del af den guddommelige Plan, og at Døden kun er en Obergang fra en Tilstand til en anden endnu fjernere. De tro uden mindste Spor af Tvivl, at Legemet og Aanden atter skulle forenes i den virkelige Opstandelse, og Legemet's Opstandelse er — lad os huske det — den ledende Tanke eller Kjærnen i Paaskehøjtiden. Det Menneſte, som tror paa Legemet's Opstandelse, maa bygge denne Tro paa Aabenbaring, og hvis han tvivler om Sandheden af det, som Guds tydelige og direkte Aabenbaringer fortælle os, og alligevel tror paa Opstandelsen, da gjør han sig skyldig i Selvmodsigelse.

Det er sikkert, at vi ville søge forgjæves, hvis vi prøve paa i Naturen at finde Noget, der svarer til eller kan sammenlignes med Opstandelsen, denne store Begivenhed, der er af saa gennemgribende Betydning. Mange have søgt at finde saadanne Ligheder, men jeg har aldrig været enig med dem; thi Ligheder kunne ikke findes. Man betragter Egget som et Symbol paa Paasten og henviser til det som et Bevis paa Liv efter Døden. Man sammenligner Fugleungens Fremkomst af Eggets gravlignende Indelukke med at komme til Live efter Døden. Det er dog en daarlig og fejlagtig Sammenligning; thi vi maa erindre, at et Eg, som udruges eller kan udruges, ikke er dødt. Dersom det virkelig var dødt, kunde det ikke komme til Live. Naar Knopperne springe ud om Foraaret, og Træerne isøre sig deres grønne Dragt, betragte mange Menneſter dette som et Billede paa Opstandelsen fra Døden, men ogsaa denne Sammenligning er fejlagtig; thi et Træ, som virkelig er dødt, kan ikke mere faa Blade eller Blomster. Insektets Puppetilstand, under hvilken det forvandler sig fra en krybende Larve til en tilskyndende livløs og ubevægelig Puppe, hvorfra det efter en Tids Forløb kommer ud som en fuldtudviklet, pragtfuld Sommerfugl, er ligeledes bleven benyttet som et Sindbillede paa Opstandelsen, men ogsaa her er Sammenligningen forkert, thi Puppen er ikke dødt; hvis den var dødt, kunde den ikke frembringe det smukke, bevingede Insekt, som Tilfældet er. Naar vi fremsætte disse naturlige og velkjendte Fænomener som Sindbilleder paa Legemet's Opstandelse fra Døden, da indrømme vi

Rigtigheden af den Anskuelse, som Nogle have forsøgt at fremsætte, at Jesus ikke var død, men kun i en Bevidstløshedstilstand eller Trance; at han kom ud af denne Tilstand simpelthen ved at komme tilbage til Bevidstheden, og at han blev set igjen af Menneſter, ikke som et udødeligt Væſen, men som et Menneſte, der var vaagnet af en Beſvimelſe. Jesus døde paa Korſet. Hans Aand var virkelig og bogſtaveligt ſkilt fra Legemet, og dette Legeme var ikke beſvimet, men det var dødt i den Forſtand, at Aanden havde forladt det, og at det kun ved Guds Kraft kunde blive gjort levende paany. Lad os ikke fornægte Opſtandelſens Virkelighed, ſaaledes ſom den er bleven fremsat for os gjennem Herrens Aabenbaringer. Vi tro, at vi alle ſkulle dø, og at Aanden — den udødelige Del af Menneſket, ſom var til, før Legemet blev formet, og ſom vil vedblive at leve, efter at Legemet er gaaet i Forraadnelſe — paany ſkal iſøre ſig dette Legeme af jordiske Stoffe, men det vil da blive udødeliggjort og ſaaledes blive Aandens Opholdsſted gjennem al Ewigheid.

De Sidſte-Dages Hellige beſtylbes før at have en altfor bogtavelig Opfattelſe af diſſe Ting, at have en forbauſende Enſoldighed og, ſom en Kritiker ſagde til mig, en brutalt materialiftiſk Være. Vi indrømme Rigtigheden af denne Beſtyldning i den Forſtand, hvori den blev fremſat; men nogle af Tillægsordene billige vi ikke. De Sidſte-Dages Hellige ere netop ſaa enſoldige, at de ere villige til at tro Herren og tage ham paa Ordet, naar han taler. Vi glæde os i Haabet og Forviſningen om en herlig Opſtandelſe. Vi glæde os i det Arbejde for de Døde, der blev paabegyndt den første Paaskemorgen. Medens Herrens Legeme laa i Graven, gif hans Aand iſølge Skriftens Ord til Aanderne, ſom vare i Forvaring, til dem, ſom vare i Fængſel paa Grund af deres Uhygighed, til dem, ſom ikke havde haft Lejlighed til at høre og lære Evangeliets forløſende Magt at kjende. Han indførte og paabegyndte der et Miſſionsarbejde, ſom ſiden er blevet forſat uden Afbrydelse, et Miſſionsarbejde, i Sammenligning med hvilket det, ſom vi forſøge at udføre her paa Jorden med vore 2000 Miſſionærer, kun er ſom en Draabe i Havet. Der er Brug for Mænd til dette Miſſionsarbejde blandt de Døde. Hvem ere de Døde, naar det ikke er dem, ſom en Gang have levet? Gud er Herre over baade Levende og Døde, og Alle leve for ham. Hvis det er ſandt, at de Menneſter, ſom leve nu, ikke kunne indkomme i Guds Rige uden at opfylde de ſimple Love og Befalinger, ſom vor Forløſer har givet os, nemlig at blive fødte af Vand og Aand, da gjælder dette ligesaa vel for de utalte Myriader, ſom have levet og ere gaaede ind i Aandeverdenen.

Læren om Frelſe for de Døde blev paany aabenbaret til Guds Kirke i vore Dage. Man var beſkjendt med denne Lære i gamle Dage, men den var ligesom mange andre af Evangeliets frelſende Principper tabt af Syn og glemt. Apoftelen Paulus henviſer til Arbejdet for de Døde ſom et Beviſ paa Opſtandelſen, idet han ſiger: „Hvad ville ellers de

udrette, som lade sig døbe for de Døde? Derksom de Døde overhovedet ikke oprejsses, hvorfor lade de sig da døbe for dem?" I alle de Aarhundreder, da Apostasiens Mørke rugede over Jorden, blev der ikke udført en eneste Ordinance for de Døde, og dog forøgedes i dette Tidsrum de Dødes Antal med utalte Tusinder. Vi ere langt tilbage med dette Arbejde; men Herren har beredt en Maade, paa hvilken det kan blive gjort, og hvorved de, som selv komme ind ad Døren, kunne holde denne aaben, saa at Andre ogsaa kunne komme ind, saadanne, som en Gang levede her paa Jorden, men som nu ere blandt de Døde.

Vor Sammenkomst paa dette Sted har særlig Betydning for mig, fordi det store Tempel hovedsagelig er bygget og indviet til Arbejdet for de Døde. Det er jo en Kjendsgjerning, at alt det Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige have udført i Retning af Tempelbygning, for Størstedelen er et Arbejde for de Døde. De ofre ikke deres Midler til Opførelsen af disse Bygninger alene for sig selv eller deres egen Op-højelse eller for Landets Forfjønelse. Den Tempelbygningens Aand, som gjør sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige, er af en absolut uegennyttig Art. Det er Elias' Aand, den Aand, ved hvilken Børnenes Hjerter skulle vendes til Fædrenes og Fædrenes Hjerter til Børnenes; thi intet Menneſte paa denne Jord er alene. Vi tale om Uafhængighed. Intet Menneſte er uafhængig. Vi ere alle afhængige af hverandre og ville kun kunne gaa frem, naar vi følges med Andre, eller naar vi hjælpes af Andre. Mine Tanker kredse ofte om dette store Emne, og jeg har tænkt meget paa det, medens jeg sad og lyttede til Brødrenes Bidnesbyrd i Morges, fordi det var paa denne herlige Paastemorgen, at Arbejdet for de Døde paabegyndtes. Det var ved denne Højtid, at det store Misſionsarbejde i Nandeverdenen tog sin Begyndelse, at Dørene bleve aabnede, og at Frelsens Evangelium blev forkyndt for dem, som havde siddet i Mørke — nogle af dem endog siden Noahs Dage.

Jeg føler en særlig Tilfredsstillelse ved at kunne bære mit ydmyge Bidnesbyrd for eder om Guddommeligheden af dette Værk og om Betydningen af det Arbejde, Kirken udfører. Som vi hørte i Gaar, er et Bidnesbyrd ofte mere virkningsfuldt end et Argument, ofte mere kraftigt end det, som Menneſter kalde Fornuftgrunde; thi vi kunne dog kun være sikre paa, at vore Fornuftslutninger ere rigtige, hvis vor Methode er fri for Fejl. Den derimod, som staar frem og siger: „Jeg veed“, vidner om sig selv paa Grund af den Kundskab, der er i ham, og denne Kundskab er givet ham af Gud. Dette Folk tror, at de kunne erhverve og aflægge Bidnesbyrd; de tro ikke, at en Mands Bidnesbyrd i sig selv vil overbevise eller fordømme Noget, men de tro, at et Menneſtes ydmyge, ærlige Bidnesbyrd bør respekteres. De Sidste-Dages Hellige sige eder, at de veed, at Evangeliet er Sandhed; thi de have modtaget denne Kundskab fra Gud. Og naar et Menneſte er i Stand til at sige,

som den øverste af Apostlerne sagde om Kristus: „Du er Kristus, den levende Guds Søn“, da vil Svaret lyde: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene“. Lad dette Vidnesbyrd komme paa hvad Maade det vil, det har en frelsende Indflydelse paa Mennesket, og det er den Slags Vidnesbyrd, som fylder dette Folks Hjerter, og som deres Liv og Levned er et Udtryk for. Jesus kom med sit Vidnesbyrd, og Folket blev forbauset over hans Værdomme, ikke fordi han bragte dem noget, som i alle Enkeltheder var nyt; thi han brugte deres Skrifter, benyttede deres Ordsprog og henviste til Ting, som de godt kjendte; men han gav alt dette en ny Forklaring, en ny Mening, og de sagde: „Han taler som En, der havde Myndighed, og ikke som de Skrifstflogne“. Hans Prædiken var ikke en kunstig Sammenstilling af Skrifststeder. Han byggede ikke sine Værdomme paa det, Profeterne før ham havde sagt, selv om han henviste til mange af deres inspirerede Udtalelser; men han talte ud af den Kundskab, som han selv havde, og med den Myndighed, som han var i Besiddelse af. Derved kom han til at indtage en Særstilling blandt Datidens Lærere og blev Gjenstand for Folks Opmærksomhed.

En Værdi blandt de Sidste-Dages Hellige har et lignende Vidnesbyrd. Han staar frem i Ydmyghed. Han er maasse ikke veltalende eller lærd efter Verdens Begreber om Værdom; men uvidende er han ikke, naar han kan staa frem og sige: „Jeg veed, at dette Evangelium er Sandhed“. Vi betragte de gamle Skrifter med Værefrygt. Vi tro, at de ere nødvendige for Guds Riges Opbyggelse i vore Dage; men vi faa ikke vor Myndighed fra dem, og vi ere ikke henviste til dem alene for at forstaa Guds Hensigter.

Vi tro ikke, at det er det ene rette udelukkende at leve i Fortiden. Vi tro paa en tidsvarende Lære, en tidsvarende Kirke og en tidsvarende Religion, en Religion, som stadig bliver beriget med ny Aabenbaring, en Kirke, som modtager Guds Meddelelser og Befalinger vedrørende dens Anliggender i vore Dage. Da den Erklæring blev givet, at Gud paany vilde aabenbare sig i vore Dage, blev der Høre i Kirkesamfundenes Rækker. Den Gang, da denne Kirke blev organiseret i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede, fandtes der ikke en Kirke paa Jorden, som bar Kristi Navn. Der var en stor Mængde Kirker opførte og organiserede, som bleve opkaldte efter Peter, Paulus, Moses og Elias, andre, som fik Navn efter deres Gudstjenestens Gjenommeligheder, saasom Presbyterian, Congregational, Episkopal, og atter andre, som bleve opkaldte efter deres Grundlæggere, som for Exempel den Lutherste Kirke. Men da det rygtedes, at der nu var en Kirke paa Jorden, som blev kaldt for Jesu Kristi Kirke, begyndte Theologerne og Religionsfilosoferne at ryste og bæve. De bleve grebne af Bestyrtelse, da denne Fane blev rejst; og dog, hvilket andet Navn vilde være mere passende? Denne

Kirkes Troesbekjendelse er udtalt i dens Navn. Det er ikke Joseph Smiths Kirke, heller ikke Brigham Youngs eller Joseph F. Smiths, heller ikke nogen anden Mands eller nogen Samling af Mænds. Det er ikke „Mormonkirken“, uagtet vi ikke have noget imod dette Navn, som man har givet os som et Egenavn. Det er ikke Mormons Kirke; det er Jesu Kristi Kirke. Hvis dette Navn, Jesu Kristi Kirke, bliver baaret med Rette, er det i sig selv en tilstrækkelig Forklaring paa den vidunderlige Vækst og Fremgang, som denne Kirke har haft; hvis derimod Navnet er taget med Urette, da er det den største Gudsbespottelse, som Verden nogensinde har kjendt. Det Navn, som denne Kirke bærer, er den største Udfordring, som kan gives til Verden. Jeg bevidner for eder, at dette er Jesu Kristi Kirke; at Kristi Magt og Myndighed er i Kirken, den samme Kristus, der levede som et Menneske og døde som en Gud, den samme, som opstod, og som kom ud af Graven med det samme Legeme, der blev taget ned af Korset og lagt i Graven; at han i denne Tid og Slægt paany har talt til Verden, hvad han forudsagde, at han vilde; at han igjen har oprettet sit frelsende Evangelium blandt Menneskene og aabnet Vejen, paa hvilken Menneskene kunne opnaa Frelse og evigt Liv i hans Nærhed og i hans Faders Nærhed, den eneste Vej under Himlen, hvorpaa Frelse og Ophøjelse kan opnaas, det eneste Navn under Himlen, hvorved Mennesker kunne blive frelst.

Er det ikke mærkeligt, at Nogle i deres Uvidenhed kunne sige, at Mormonkirken ikke er en kristen Kirke? Ikke kristen, naar den med Rette bærer Kristi Navn, Kristus, som er Kristendommens Ophav? Ikke kristen, naar dens store Mission er at forberede Jorden for den kommende Konge, vor Herre Jesus Kristus? Ikke kristen, naar den viser Verden et Exempel paa Selvopofrelse for Kristi Sag, som Verden aldrig før har kjendt? Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige prædiker de samme Lærdomme, som bleve forkyndte i gamle Dage, og den kommer med det samme Raab: Omvender eder, omvender eder; thi Himmeriges Rige er nær! Vi sige, at Kristus vil komme tilbage til Jorden og personlig regjere over den, at det er hans Ret at regjere, og at Kirken forbereder hans Komme. De Vidnesbyrd, som vi have lyttet til her, og de Vidnesbyrd, som vi lytte til fra Tid til anden i de forskjellige Stave og Ward, have alle den samme Klang, den samme Sandhed at bevidne, at dette er Jesu Kristi Evangelium, at Gud har kaldet den Mand, som var Redskabet i Guds Haand til at oprette Kirken paa Jorden i denne Tidernes Fyldests store Husholdning; thi dette er den Uddeling, hvorom Profeterne have talet, og som de have bedet for og længtes efter. Det er Tidernes Fylde, Begyndelsen af den sidste Akt af Herrens store Skuespil. Vi burde være inderlig taknemlige over, at vi have erhvervet os Medlemskab i denne Kirke og kunne tage Del i dette store Arbejde. Jeg r taknemlig for dette, og fordi jeg har faaet Lejlighed til at bære

mit Bidnesbyrd til eder i Dag som den sidste og den mindste af dem, som ere blevne kaldede til at være Jesu Kristi særlige Bidner i Verden i vor Tid. Vor Herre Jesus Kristus lever og vil komme igjen, saaledes som det er blevet forudsagt, for at indtage sin Plads paa Jorden og iblandt sit Folk. At hans Aand altid maa være med os og vejlede os gennem alle Livets Forhold og gjøre os værdige til det Navn, vi bære, og den Ophøjelse, som er os lovet, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Handlefrihed.

Mel.: Hvor er vel Zion, Herrens Stad?

(Nr. 201, „Zions Sange“.)

Bid dette, at hver Sjæl er fri
 At vælge Tro og Livets Sti;
 Thi det er Sandhed visseelig:
 Gud tvinger ingen Sjæl til sig.

Han kalde, sende, lede vil
 Og give af sin Aand dertil,
 Paa mange Maader gjøre vel,
 men aldrig tvinge nogen Sjæl.

Frihed og Dømmekraft gjør Mand;
 Tag disse bort, hvad er da han?
 Et Dyr, som ej betynder sig
 Om Helved eller Himmerig.

(Oversat af J. F. P.)

Tankefprog.

Vi vogte det svindende Lys og det udløbne Sand og veed, at ingen Tid bør drives bort; thi den Tid, vi have, er endda for kort til vore høje og hellige Hensigter. Vi behøve ikke Kort og Tærninger eller andre kunstige Spil for at faa Tiden til at gaa; den løber ofte altfor hastigt uden saadanne Midler. Individuer, som dræbe Tiden, ville snart erfare, at Tiden vil dræbe dem, og de ville da med Glæde give Verdenen i Bytte for en eneste Time. Lad os derfor anvende hver Time, som om der ingen flere fulgte efter. Spurgeon.

Søndag den 1. September 1912.

Fødte Forbrydere?

Det er den almindelige Mening, at en stor Del af de uheldige Mennesker, som fylde vore Fængsler, ere fødte Forbrydere, det vil sige, at de høre til en Forbryderklasse, og at det er naturligt for dem at begaa Forbrydelser. Man taler om Forbrydertyper, Forbryderfygiogno-
mier og medfødt Forbrydertalent, og dog er det vanskeligt for et tæn-
kende Menneske at indrømme Muligheden af, at Nogen skulde være født
til et Forbryderliv. Det synes uretsfærdigt at gjøre saadanne Mennesker
ansvarlige for de Gjerninger, de udføre her i Livet, og det vilde være
en oprørende Grusomhed at straffe dem for Forbrydelser, som det er
deres medfødte Natur at begaa.

Det er uhyggeligt at tænke sig, at smaa, uskyldige Børn allerede i
deres spæde Alder kunne være vordende Tyve eller Mordere, og at det
er deres Bestemmelse at vove op og blive en Rædsel baade for sig selv
og for Samfundet. Hvem tør sige, naar vi betragte det lille, smilende
Barneansigt, hvis Øjne straalet med himmelsk Glæde, og hvis buttede
Hænder kjærtegne det Moders Kind, at det bærer Spiren i sig til en
Forbryder, en Overtræder af Samfundets og Moralens Love? Ingen
tør sige dette, og dog har enhver, selv den værste Forbryder, en Gang
været et saadant lille Barn.

I „Hamptons Magasin“ for Maj findes en Række Udtalelser af
Amerikas dygtigste Opdager, Hr. W. A. Pinkerton, som i 50 Aar har
været Opdager og derved er kommen i Berøring med alle Slags For-
brydelser og Forbrydere. Han har forfulgt Mordere bogstaveligt talt
over hele Verden, og Bankrøvere, Falskmøntnere, Indbrudstyve, Lomme-
tyve og Forbrydere af alle Slags kjende Navnet Pinkerton og frygte
det mere, end de frygte Politiet.

Hvis Nogen med Erfaring og Autoritet kan besvare det Spørgs-
maal: Er der en særlig Forbryderklasse? da maa det vel være denne
Mand, og den Paaastand, som han fremsætter, og den Forklaring, han
giver, har stor Interesse og Betydning, særlig af den Grund, at han
besvarer ovennævnte Spørgsmaal absolut benægtende. Dersom der er en
udpræget Forbrydertype, skulde man tro, at denne berømte Opdager
maatte være bekendt med den og i Stand til at paavise dens Udstræk-
ning og forklare dens Gjendommeligheder. Det er derfor med Forbau-
selse, men tillige med Lettelse og Glæde, at vi høre ham sige, at For-
brydere ikke udgjøre en Klasse for sig. Forbrydertalentet er ikke med-
født, og Forbrydernaturen indsuges ikke gennem Modermælken i den

spæde Alder, men gennem daarlige Omgivelser, forkert Opdragelse og ved elendige sociale Tilstande og Forhold.

„Menneskeheden“, siger Hr. Pinkerton, „er ikke delt i Forbrydere og Ikke-Forbrydere. Der er kun een Inddeling mulig — de, som have begaaet Forbrydelser, og de, som ikke have begaaet saadanne. Indenfor visse Grændser og i forskjellig Grad hos det enkelte Individ er ethvert Menneske en mulig Forbryder. Jeg har saa ofte set Beviser paa dette, at det aldrig overraster mig at erfare, at en Mand eller Kvinde, hvor højt de end staa, og hvor meget de end ere respekterede, have gjort Noget, som Loven forbyder, og for hvilket Samfundet kræver Straf.

Paa den anden Side — og det er den lyse Side af Sagen — har enhver Forbryder ved fornuftig Vejledning og i gode Omgivelser en Mulighed for at blive et hæderligt Menneske. Det er efter at have iagttaget Hundreder af Forbrydere, som have forbedret sig og vedblevet at leve hæderligt, at jeg fremsætter dette som min faste Overbevisning.“

Hr. Pinkerton giver mange Exempler paa Sandheden af disse Udtalelser. Mennesker, som have tilbragt hele deres Barndom og Ungdom i en Forbrydelsens Atmosfære, og som aldrig have lært at tjene en Øre ærligt, ere paa en eller anden Maade blevne omvendte; de have opgivet deres tidligere Levevej og ere blevne agtværdige Borgere i Samfundet. De bleve ikke Forbrydere, fordi de vare fødte til det, eller fordi de havde en medfødt Forbrydernatur, men fordi de bleve opdragne i daarlige Omgivelser og ikke lærte at skaffe sig Livets Fornødenheder paa en ærlig Maade.

Men der er ogsaa mange Forbrydere, som tidligere tilsyneladende have levet et hæderligt Liv. Mænd og Kvinder, som have faaet en god Opdragelse og nydt næsten Alt, hvad Livet kan give, ere ofte blevne Forbrydere, naar Fristelsen og Lejligheden indtraf samtidig.

„Jeg vægrer mig ved at paaftaa, at noget Menneske ikke kan angribes af Fristelsen. Det er kun et Spørgsmaal, hvori dette Menneskes værste Fristelse bestaar, og hvor let Lejligheden tilbyder sig.“

„Derfor den, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder.“ Ligesom det er muligt for den værste Forbryder at omvende sig og blive til et hæderligt Menneske, saaledes er det ogsaa muligt for et hæderligt og anset Menneske at blive overvundet af Fristelsen og komme ind paa Forbryderbanen.

Naar vi se uheldige Mennesker forsynde sig mod Samfundets Love, lad os da ikke med et Skuldertræk udbrynde: „Fødte Forbrydere!“ og lad os ikke lade dem vansmægte i Fængsler og tilsidst gaa til Grunde i Forbrydelsens Malstrøm uden at prøve paa at redde dem. Lad os søge at skaffe bedre sociale Tilstande og Omgivelser for den opvoksende Slægt, saaledes at den kan lære at forstaa Livets Betydning og forbe-

redes paa og blive sat i Stand til at optage Kampen for Tilværelsen paa en ærlig Maade.

Og lad os, som endnu ikke ere blevne stemplede med det frygtelige Navn: „Forbryder“, huske paa, at mange, som have været meget stærkere end vi, ere komne paa Afveje. Vi kunne ikke undgaa Fristelser; lad os derfor altid huske at bede: „Forslad os ikke i Fristelsens Time, men fri os fra det Onde.“

Missionsngheder.

Ankomst og Beshikkelse: Eldste Alfred C. Pedersen ankom fra Salt Lake City, Utah, den 14. August og blev beshikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Aføsning: Eldsterne Ole C. Olsen fra Kristiania, William H. Squires fra Kjøbenhavn, S. H. Chipman fra Aalborg, Ernest A. Jensen og Eric Ludvigsen fra Aarhus ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien og ere nu paa Vej til deres Hjem. De forlode Liverpool den 25. August med Dampstibet „Scandinavian“.

Forflyttelse: Eldste A. Wilford Nielsen, som i ca. 2 Aar har virket i Trondhjems Konference, er løst og beshikket til at arbejde i Aarhus Konference.

Et Spørgsmaal om Engle,

bejvaret af Præsident Charles W. Penrose.

»Improvement Era« har modtaget følgende Brev, som jeg er blevet anmodet om at besvare saavel for Andre som for den Abbonnent, der ønsker Oplysning paa dette Omraade.

„Hvorledes kunne vi bringe Overensstemmelse tilveje mellem følgende Udtryk: Apostelen Paulus siger i 1. Kor. 15:20, at Kristus er Opstandelsens første Frugt. Profeten Joseph Smith siger i Bagtens Bog, 130 Kap. 5. Vers, at der er ingen Engle, som betjene denne Jord, uden saadanne, som tilhøre eller have tilhørt den. I det første Vers af det 129. Kapitel siges det, at Engle ere opstandne Væsener. I den kostelige Perle Side 20 fortælles det, at en Herrens Engel aabenbarede sig for Adam og spurgte ham, hvorfor han ofrede til Herren. Det ser ud, som om der er en Fejl ved nogle af disse Udtryk. Hvem ere Levi Sønnen, som Johannes den Døber talte om, da han meddelte Præstedømmet til Joseph og Oliver? Abbonnent.“

Dersom kritiske Mennesker vilde være ligesaa ivrige efter at bringe Harmoni mellem Skriftsteder og inspirerede Mænds Udtalelser, som de ere efter at opdage tilsyneladende Modsigelser i dem, da vilde de spare sig mange Anstrengelser og undgaa megen Uenighed. De fleste af Tri-

tænkernes Argumenter og den vanemæssige Kritikers Misforstaaelser ere Resultatet af urigtige Slutninger, der skyldes en overfladisk Læsning.

Tag for Exempel det Skriftsted i Pagtens Bog, 129. Kapitel, som ovenstaaende Spørgsmaal henviser til. Læs vi dette Skriftsted, viser det sig, at det ikke indeholder Noget, der kan tyde paa, at alle Engle ere opstandne Væsener; Spørgeren synes at have opfattet det saaledes, og derved fremkommer Banstueligheden. Det Emne, som omtales, er Tilstedeværelsen i Himlen af to Slags eller to Klasser af Væsener, dels opstandne Væsener og dels Aander, som ikke ere opstandne. Der siges ikke, at der ikke findes andre Slags Væsener i Himlen end disse, men det omtalte Emne behandler kun de to nævnte Klasser.

En Sammenligning med andre Skriftsteder, baade gamle og nye, viser tydeligt, at der er andre Grader eller Klasser af himmelske Væsener end dem, som omtales i det 129. Kapitel. Det forstaaes i Almindelighed saaledes, at der er fuldkomne Væsener, som kaldes Guder, og disse ere højere end Englene, som ere deres Tjenere. (132. Kap. 16—20.)

Der er Engle med særlige Bestillinger og paa forskjellige Trin. Michael kaldes en Erkeengel (Pagtens Bog 29:26). Nogle ere opstandne Væsener som den Engel, der blev sendt til Johannes (Aab. 22:8, 9), og dem, som allerede ere omtalte i det 132. Kap. af Pagtens Bog, medens andre ere „tjenende Aander, som udsendes til Hjælp for deres Skyld, der skulle arve Frelse“ (Heb. 1:14). Nogle af disse Engle beskrives som „de fuldkommede retfærdiges Aander“ og ere „ikke opstandne“, medens andre ere tjenende Aander, før de faa en Tilværelse i denne Verden, idet de virke blandt deres Brødre i Forudtilværelsen. Kristus var en saadan Aand, før han blev født ind i denne Verden. Han var „salvet fremfor sine Medbrødre“. Engelen Gabriel var en tjenende Aand, efter at han havde været et dødeligt Mennekte (Noah) og før sin Opstandelse, og Jesus af Nazareth var, som Abonnenten anfører, „Førstegrøden af de Hensøvede“. (Se Lukas 1:11—30; Dan. 8:16; 9:21.)

Englene ere Guds Sendebud, hvad enten de ere Aander uden Lege-mer før eller efter, at de have levet paa Jorden, optagne Mennecker, ligesom Elias, eller opstandne Væsener. De ere Guddommens Sendebud og ere af forskjellig Intelligens, Magt og Myndighed. De ere underkastede en højere Villie og adlyde Lovene i de Sphærer, hvor de virke. Elias, som sammen med Moses viste sig for Jesus ved Forklarelser paa Bjerget, var et optaget Mennekte. Moses var paa den Tid enten et optaget Mennekte eller en tjenende Aand; begge optraadte de som Engle (Luk. 9:28—33). Enots Folk vare optagne Væsener, som utvivlsomt viste sig som Engle for Patriarkerne, der omtales i første Mosebog.

Engle af en højere Rang ere ved særlige Lejligheder blevne forenede med Ret til personlig at repræsentere Guddommen. De have vist sig og ere blevne anerkjendte som Gud selv og have handlet i hans

Navn, ligesom jordiske Fyrsters Gesandter ifølge Historien ofte have handlet i deres Herrers Navn. Den Engel, som omtales i 2. Mosebog 23:20—22, var en af disse; ligeledes den Engel, som talte til Johannes paa Den Patmos og brugte Guds Søns Navn og Titel. (Aab. 1:1.)

Den almindelige Forestilling, at Engle ere bevingede Væsener, fordi nogle af Bibelen's Skribenter sige, at de saa' dem flyve „midt igjennem Himlen“, er en Fejltagelse. Cherubim og Seraphim, som Ezeiel og Esaias omtale, kunne ikke henregnes til Englene. Engle høre nemlig til den samme Race og have den samme Oprindelse som Menneskene, saavel legemlig som aandelig, og behøve ikke Vinger for at kunne gjaeste Jorden, og de vise sig ikke i Fugles Skikkelse. De høre til den guddommelige Familie og have maaste naaet forskjellige Grader af Udvikling, men ere i „Guds Billede og efter hans Lignelse“.

Der er ogsaa faldne Engle, som bleve nedstyrtede paa Grund af Overtrædelse (Judas 6), og øverst blandt dem her paa Jorden er Lucifer eller Satan, som ved mange Lejligheder har søgt at vise sig som en „Djævels Engel“ for at forlede og forføre Menneskene. Han søgte ogsaa at friste Guds Søn, men hans Forsøg mislykkedes overfor Jesus ligesom overfor Moses og Profeten Joseph Smith (se Luk. 4:1—3; Mose Syner 1:12—22; Pagtens Bog 128:20). Dette aandelige Væsen var en Guds Engel i sin „første Prøvestand“, og dog havde han aldrig et fjødeligt Legeme, men han „havde Myndighed for Guds Naahyn“ som en Aand, før han gjorde Oprør og blev „nedstyrtet“. (Pagtens Bog 76:25—28.)

Det vil fremgaa af dette, at alle Engle ikke ere opstandne Væsener, og det siges ikke heller, at de ere det, saaledes som Abonnenten synes at mene. Den Slutning, han kommer til, at der er Uoverensstemmelse mellem det, som er aabenbaret angaaende Engle, der have vist sig for Mennesker, og Pagtens Bog 130:5, beror ogsaa paa en Misforstaaelse. For det første siges det ikke der, at Engle, som høre til andre Verdens, aldrig have vist sig paa Jorden. Sætningen staar i Nutidsform og lyder: „Men der er ingen Engle, som betjene denne Jord, uden saadanne, som tilhøre eller have tilhørt den“. Dette er fuldstændig rigtigt, forsaavidt som det hentyder til den nuværende og andre Uddelinger. Det er maaste ogsaa sandt med Hensyn til himmelske Væseners Virksomhed blandt Menneskene her paa Jorden lige siden Faldet. Engelen, som talte til Adam, da han ofrede, hører utvivlsomt ligesom Frelseren til denne Jord, efter som han modtog et Legeme, efter at han havde vist sig som en „betjenende Aand“ i Begyndelsen. Abraham, Jeremias og mange andre, som ikke ere nævned i Skriften ved Navn, vare blandt „de Uedle og Store“, udvalgte, før de bleve fødte ind i denne Verden, til at virke under den Højstes Ledelse. De have „tilhørt denne Jord“ paa

deres bestemte Tid og ere antagne som „hørende Jorden til“. Den „Fejl“, som Abbonnten omtaler, beror paa hans egen Misforstaelse af Texten, som han falder over.

Med Hensyn til „Levi Sønner“, der omtales af Johannes den Døber, da han ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery (Pagtens Bog Kap. 13), da ere de eller ville blive Levi Efterkommere, bærende det aaroniske Præstedømme og frembærende de Dfringer, som Profeterne have forudsagt skulle ofres i de sidste Dage i Zion og Jerusalem. (Se Mal. 3 : 2—4; Pagtens Bog 124 : 39 og 128 : 24.) I Zion ville de Mænd, som Herren vælger til dette særlige Arbejde, være Mænd, der ere „helliggjorte ved Anden til deres Legemers Fornøjelse“. (Pagtens Bog 84 : 32—34.) I Jerusalem ville Levi virkelige Efterkommere udføre de Dfringer, som blive nødvendige, for at Zakarias og mange andre Profeters Udsagn om „alle Ting's Gjenoprettelse“ kunne opfyldes. (Zak. 14 : 16—21.)

At studere de hellige Skrifter er anbefalelsesværdigt, og et saadant Studium bør opmuntres, naar det foretages i den Hensigt at opnaa sand Kundskab. Dersom det foretages i en mistroisk Aand eller for at frembringe Trætte eller udtrykke Tvivl om gamle og nye Profeters Inspiration, da er det ikke gavnligt, men skadeligt. Ved flittigt at sammenligne de forskjellige Texter indbyrdes ville vi lære Forfatterens virkelige Mening og Hensigt at kjende, og denne Fremgangsmaade er absolut at foretrække fremfor Forsøg paa at drage Slutninger af Ordlyden alene; thi da denne kun er en Oversættelse, kunne saadanne Slutninger let være fejlagtige; „Bogstaven ihjelslaar, men Anden levendegjør“.

Vejen til evigt Liv.

Af Edwin F. Barry i „Young Woman's Journal“.

Nogle Mennesker synes, at det er besværligt at besatte sig med Religion, og de mene, at de ere fri derfor, naar de ikke tage Del i Kirkegang og Gudstjeneste; men se vi nøjere efter, da finde vi, at dersom de ikke dyrke Gud, da dyrke de Mammon og det, som hører denne Verden til, og den Slags Gudsdyrkelse er meget mere fordringsfuld og besværlig end den rette Dyrkelse af det Bæsen, som alene er vor Tilbedelse værdig. Der er dem, som spotte Kirkens hellige Ordinancer og Ceremonier, medens de selv ere et Bytte for alle Slags overtroiske Forestillinger og Ideer. Der er Nogle, som lade haant om Bønnens Nytte til Trods for den Kjendsgjerning, at Intet af Betydning kan opnaas uden den. Saadanne Mennesker have maasse aldrig gjort sig det klart, at hele Menneskeheden instinktmæssig er religiøs, og at den bevidst eller

ubevidst dyrker en eller anden Gjenstand, et eller andet Væsen. De tænke ikke paa, at hvis deres Gudsdyrkelse ikke virker ophøjende og forædlende, da maa den virke i modsat Retning og have en førnedrende Indflydelse. De vide maaste ikke, at Vejen til evigt Liv er den eneste Vej, som man i dette Liv kan have Udbytte af at følge.

Alle Ting styres ved Lov. For at kunne gjøre Fremgang og opnaa Lykke maa Mennesket adlyde Love — ikke een Lov eller een Slags Love, men alle Love, som kunne have Indflydelse paa dets Lykke. For at kunne være i Besiddelse af et godt Helbred maa man efterleve alle Sundhedslærens Love og Forrifter. Dersom man vil leve i Fred med sine Omgivelser, maa man holde sig sit Lands Love efterrettelige, og dersom man ønsker at have Fred i sit Indre med sin egen Samvittighed, bør man leve i Overensstemmelse med det aandelige Livs Love. At overtræde nogen af disse Love giver ikke vedvarende og virkelig Lykke, og det er en Fejltagelse at tro, at Lydighed mod aandelige Love indskrænker vor Frihed og formindsker vor Lykke i højere Grad end Gsterlevelsen af en hvilken som helst anden verdslig Lov. Lovens Opretholdelse gjør os frie og uafhængige — „Lovens Hensigt“, siges det om Landets Love, „er ikke at affasse eller formindste, men at beskytte og forøge Friheden.“ Saaledes er det ogsaa med Evangeliets Love. Deres Hensigt er at forøge og forstørre Menneskenes aandelige Frihed ved at hindre dem i at udføre saadanne Ting, som ville gjøre det umuligt for dem at nyde og glæde sig over Livet. Og de give samtidig Menneskene en Gjerning at udrette, som vil udvikle og forøge deres Evne til at sætte Pris paa virkelig Lykke. Den, som nøjagtigt adlyder aandelige Love, modtager den højeste Grad af virkelig Glæde og Tilfredsstillelse i dette Liv og vil modtage evig Lykhalighed i det næste. Sand Gudsdyrkelse bestaar i hverken mere eller mindre end at adlyde de Love, som betinge det aandelige Livs Udvikling. Herren forlanger kun, at vi skulle adlyde saadanne Love, som ere gavnlige for vor aandelige Væxt, og ved at adlyde disse lægge vi den eneste virkelig solide Grundvold til moralsk, aandelig, ja endog legemlig Udvikling.

Sandheden af Alexander Papes Udtalelse, at „Orden er Himlens første Lov“, bliver bestridt af nogle af vore egne Forfattere, som paa-
staa, at „Lydighed er Himlens første Lov“, og at Orden er en Følge af Lydighed. Det er jo ogsaa sandt, at man maa lære Nødvendigheden af at adlyde Lovene, saavel de syssle som de aandelige, for at kunne nyde deres Betsignelser. De fleste af Menneskeslægtenes Besværligheder opstaa paa Grund af, at Menneskene undlade at rette sig efter Lovene. Livets første og vigtigste Lektie er derfor Lydighed.

Frelsen bestaar i Oplysning. „Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed“. Kun gennem Studium og Arbejde i Forbindelse med Tro kunne vi modtage Kundskab om den sande Frelsensplan.

For at kunne adlyde de aandelige Love eller „Evangeliets“, som disse Love kaldes i den Hellige Skrift, er det nødvendigt først at blive bekendt med dem; dernæst maa man for at kunne vise Lydighed imod dem frivilligt og paa rette Maade være overbevist om, at de ere sande, og leve efter dem, fordi man elsker dem og føler, at de ere til vort Gavn og ville gjøre os bedre og lykkeligere.

Det er naturligt for Menneskene at beundre og se op til det, som er smukt og stort, og det er med Glæde, at de betragte et Mestervært, hvadenten det er en af Naturens Frembringelser eller et af Menneskehaandens Arbejder. Naar de tænke paa Universets Vidundere, da udvides denne Beundring, og de betragte disse Ting med Udfrygt, hvilket er det samme som at anse dem for at være hellige.

De uvidende Naturmennesker lægge Mærke til Naturkræfternes Virkninger, og disse opfylde dem med Forundring og Frygt. Instinkt-mæssig tilbede de dem paa Grund af deres Storflaethed og hemmelighedsfulde Beskaffenhed. De maa erkjende, at de ikke ved Hjælp af deres egne Gaver eller Kræfter kunne skabe eller beherske disse Natursfænomener, og derfor frygte de dem. I deres Frygt søge de at undgaa at gjøre Noget, som de mene vil kunne foraarsage disse Kræfters Mishag, og de prøve paa at gjøre Ting, som de tro ville behage dem. Saadanne Handlinger udgjøre, hvad vi kalde Naturfolkernes Religion.

Mennesker paa et højere Kulturtrin søge gjennem Virkningerne at komme til Kundskab om Aarsagerne, og de opdage, at Naturens Kræfter og Fænomener kontrolleres af visse Love. De erfare endvidere, at disse Love virke efter en bestemt Plan og paa en saa hensigtsmæssig og fyldestgjørende Maade, at de maa staa under et intelligent Væsens Ledelse. Jo mere de studere og undersøge Naturens Hemmeligheder, jo mere overbevises de om, at der maa være en skabende og styrende Magt, som leder alle Ting i Universet, og som udfører sine Hensigter efter en forud lagt Plan. Istedetfor at frygte og tilbede de livløse Gjenstande og Naturkræfter søger det intelligente Menneske at tilbede Skaberens af det Hele.

Alle Mennesker tilbede en eller anden Gjenstand eller et eller andet Væsen. Det, som de anse for at være det højeste og største af alle Ting, det, som de elske med hele deres Hjerte, Sjæl og Sind — det er Gjenstanden for deres Dyrkelse og Tilbedelse. Dersom et Menneske elsker Rigdom over alle andre Ting, da er Rigdom den Gud, som han tilbeder. Et Barn ser op til sine Forældre som den højeste Magt, hvis det ikke har lært, at der er et højere Væsen at tilbede. Det lægger med Beundring Mærke til sine Forældres Overlegenhed og Visdom. Det elsker dem, respekterer deres Ønsker og adlyder deres Befalinger. Det henvender sig til dem med Bøn om Ting, som det gjerne vil have, og som det ikke kan opnaa uden deres Hjælp. Det glæder sig og er tak-

nemlig for hver Venlighed, som vises det, og søger at udtrykke sin Taknemlighed saavel i Ord som i Handlinger. Med andre Ord, det betragter sine Forældre med Ærbødighed og beder dem om de Ting, som det behøver. Denne Barnets Opførelse overfor sine Forældre udgjør ligesom et System af Gudsdyrkelse og er en Del af Barnets Natur, der viser, at disse Følelser ere et medfødt Karaktertræk hos Menneskene.

Trangen hos Menneskene til at dyrke og tilbede et Væsen højere end de selv er til stor Betsignelse for dem. Den er en Egenstabs, som Gud har givet dem, og som er af den allerstørste Betydning for Menneskeslægten. Den burde ikke kvæles og tilintetgjøres, men udvikles og faa Lov til i fuldt Maal at gjøre sig gjældende. Naar et Menneske beundrer et andet Menneskes gode Sider, vil Følgen blive, at han søger at tilegne sig disse gode Sider, og dette vil give ham Lyst og Evne til at hæve sig op og blive ligesom den, han beundrer. Et Barn ser med Undren sine Forældres overlegne Kraft og prøver paa at blive ligesom de. Paa lignende Maade opstaar der hos Mennesker, der have lært Guds Storhed og Godhed at kjende, et Ønske om at blive som deres Fader i Himlen.

Uf det Foregaaende lære vi, at den af en Person eller et Samfund antagne Gudsdyrkelses ydre Form bliver kaldt Religion. I blandt de uoplyste Folkeslag paa Jorden er Religionens Form forskjellig efter de forskjellige Udviklingsstrin, som disse Folkeslag indtage i Kultur og Oplysning. Alle Værdomssystemer og al Gudsdyrkelse, lige fra de vilde Stammers Afguderier til de mest civiliserede Folks filosofiske og theologiske Systemer, ere kun Udtryk for Menneskets medfødte Trang til at tilbede og dyrke et højere Væsen. Men der kan kun være een sand og fuldkommen Form for Gudsdyrkelse, og det er den aabenbarede Religion — Jesu Kristi Evangelium.

Han er blind, som tror, at han kan se enhver Ting. Den tænkende Mand iagttager mange Mystrier, som han veed, at han ikke kan fatte, men han veed ogsaa, at Verden er for stor til, at hans Øje kan beskue den paa een Gang. Det er kun den moderne Sophist, som er sikker paa alt, men mest naar det kommer an paa at modsiges Bibelens Udsagn.

Indhold:

Opstandelsen. Tale af Apostel James E. Talmage 257 Handlefrihed 263 Redaktionelt: Fødte Forbrydere?..... 264	Missionsnyheder 266 Et Spørgsmaal om Engle, besvaret af Charles W. Penrose 266 Bejen til evigt Liv. Af Edwin F. Barry 269
--	---

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Rishøjshavn N.

Trukt hos F. E. Bording (R. Peterien).